

Խոր հռնթիւններն ինկածներուն լըսեցի,
Մահամերձին ուղղեցի ջերմ համոյրներս.
Շըրթունքի տաք հըպուռներու սպասեցի,
Բայց եղուկ որ ի զուր էր...

30 Դեկտ. 1916

ՀՐԱՅՐ

ՄԵՐ ԿԵԱՆՔԻՆ ՆՊԱՏԱԿԸ

Մենք կեանք մ'ունինք, որուն համակ ընթացքին՝
Մեզ կը ժըպտին բազդն ու խինդերն երջանիկ.
Բայց աւաղ, ան դիւրանցիկ է և փոփոխ,
Շուտով կը սահի:

Անծայրածիր անուրջներու անձնատուր,
Կը ծըրագրենք յիշատակի կոթողներ.
Սակայն աւաղ, կ'ահիւնանան կը քանդուին...
Կը մընանք թափուր:

Մեր թարմ կեանքի հըպուրանքներն ալ անթիւ,
Իրենց դիթիչ ձըգուռներով կը գերեն.
Դիւրաթարշամ ծաղիկներ են անցաւոր,
Իսկոյն կը խամրին.

Թէ Տոհմային մըթարքներուն մէջ խաւար,
Դիտութեան ջահ մը բորբոքենք շըլացիկ.
Ո՛հ այն ատեն՝ ամեն փառքի արժանի,
Միշտ պիտի խայտանք...

30 Դեկտ. 1916

ՅՈՅՍԵՐ Ը...

Կը խարխափենք, կը թարթափինք յարատե՝
Խաւարածոր գիշերներու մէջ մըթար.
Երկընդին վըրայ լոյսի կայծերն մարած են.
Ի՛նչ ընենք, ո՛ր փընտըռենք...
Խաւար է, խաւար:

Անորոշին գոգերուն մէջ մոզական՝
 Վաղորդայնի սերունդն է որ կը սպասուի.
 Սակայն յաջող բաղդի բիրե՛րն են անոնք...
 Անձանօթ է, ու մրոայլ,
 Պատրանք են արդեօք...:

Պիտի ծագին անըուշտ փարփառ արփիներ.
 Ահիւնացած մարմիններէն պիտ' յառնեն՝
 Գազափարի տուաքեալներ հաստատուն.
 Ահա՛ Յոյսերն, ահա՛ Լոյսն
 Մեր խաւարներուն:

Յունուար 1917

ԺԻՐԱՅՐ

Ճ Ե Ր Մ Ա Կ Թ Ե Ի Ե Ր

Դիշերն երբոր իր քողին մէջ արծաթէ
 երգի պէս քաղցր ու զոդալով ծածկըւի,
 Կ'երթամ լրտիկ՝ ոչ ոք ինծի կը դիտէ՝
 Ծառերուն տակ, — հեռուն ծովը կ'երևի.
 Նաւակներու մաքուր թևերը ճերմակ
 Օրօրուելով հետըզհետէ կը բացուին,
 — իմ հոգիս ալ տարէ՛ք ձեզ հետ, խընդունակ
 Ու լայն թևեր, տարէ՛ք վաղուան արևին...
 Ան կը մըսի ջերմիկ սիրոյ կարօտով,
 Ու կը վախնայ որպէս տղայ մը փոքրիկ,
 Նաւակներու ճերմակ թևեր հոգեթով,
 Սիրաբոս տարէ՛ք ըզգուշութեամբ ու մեղմիկ՝
 Ջեր արծաթէ ծալքերուն մէջ առնելով,
 Անո՛յշ լոյսին՝ որ ջուրերէն կը ծաղկի,
 Ջրաբթ ծովուն այնքան լեցուն աստղերով,
 Ու պարզութեան մանկունագեղ հասակի...
 Ինչ լաւ կ'ըլլար երբ ձեզ նրման բացուէին
 իմ երազներս վարդապառ ու սիրուն,
 Մաքուր թևեր, ճերմակ թևեր լուսային,
 Ու ձեզի հետ խառնուէին աստղերուն...

«Երազ ու վիշտ»
 Անտիպ

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱԹ